

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 2908/05
29.12.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, Власте Јовановић, Јелене Боровац, мр. Љубице Јеремић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиље АА, коју заступа законски заступник ББ, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужене Основне Школе "ВВ", коју заступа законски заступник директор ГГ, а чији је пуномоћник Републички јавни правобранилац, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Окружног суда у Зајечару Гж.бр.685/05 од 25.4.2005. године, у седници одржаној 29.12.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

I ОДБИЈА СЕ као НЕОСНОВАНА ревизија тужене изјављена против пресуде Окружног суда у Зајечару Гж.бр.685/05 од 25.4.2005. године.

II ОДБИЈА СЕ као НЕОСНОВАН захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Зајечару П.бр.1386/2004 од 19.1.2005. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиље и тужена обавезана да јој на име накнаде претрпљене нематеријалне штете исплати и то за физичке болове износ од 142.830,00 динара, за страх износ од 142.830,00 динара, и за претрпљене душевне болове због умањења животне активности износ од 95.220,00 динара све са законском затезном каматом почев од 19.1.2005. године, као дана пресуђења, до исплате, у року од 15 дана, под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке за већи износ од досуђеног одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиљи на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 125.126,69 динара, у року од 15 дана, под претњом принудног извршења.

Пресудом Окружног суда у Зајечару Гж.бр.685/05 од 25.4.2005. године одбијена је жалба тужене, као неоснована и потврђена је пресуда Општинског суда у Зајечару П.бр.1386/2004 од 19.1.2005. године, у делимично усвајајућем делу тужбеног захтева из изреке става првог и изреке става трећег.

Против правноснажне пресуде Окружног суда у Зајечару у законском року изјавила је ревизију тужена због битних повреда одредаба парничног поступка, и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386. ранијег важећег Закона о парничном поступку који се примењује на основу члана 491. став 1. и 4. Закона о парничном поступку ("Сл. гласник РС" бр. 125/04), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а нема ни других битних повреда одредаба парничног поступка због којих се ревизија може изјавити у смислу члана 385. став 1. тачка 1. и 2. ЗПП, и на које тужена ревизијом одређено и не указује.

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању на коме су засноване нижестепене пресуде, дана 2.9.2000. године, у туженој Основној Школи "ВВ", за време трајања часа физичког васпитања који је уместо наставника физичког васпитања, који је био на боловању, држао професор ___ која је ученике, међу којима је била и тужиља, одвела на сеоско игралиште. Том приликом понете су две лопте, дечацима је професор која је држала час, рекла да играју фудбал, а девојчицама да саме изаберу шта ће радити. Професор није дао никакво упозорење шта се не сме радити. Тужиља се одлучила за вежбе на покретној металној стативи за мали фудбал. Ухватила се за стативу пала са стативе, којом приликом јој је и статива пала на главу и нанела тешке телесне повреде, прелом потиљачне кости.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су и по становишту Врховног суда основано закључили да је тужена Основна школа одговорна за штету коју је тужиља претрпела по принципу објективне одговорности. Школа је дужна у време наставе да води надзор над својим малолетним учеником, па стога одговара за штету ученику повређеном и на часу физичког васпитања. А тужена није доказала да је и тужиља својим понашањем допринела настанку штете, јер она према узрасту (12 година) није била способна да без упозорења од стране наставника процени опасност од евентуалне штете, односно да је штета у конкретном случају настала искључивом радњом тужиље или

трећег лица које тужена није могла предвидети и чије последице није могла избећи или отклонити.

Тужила мал. ДД се повредила на часу физичког васпитања, па је с тога без значаја да ли је тужени ималац ствари којом се тужила повредила.

Тужена ревизијом не напада посебно висину досуђене накнаде штете тужиљи. Врховни суд налази, с обзиром на све околности случаја природу повреде коју је тужила задобила, интензитет и време трајања физичких болова и страха, последице у којима се манифестује умањење животне активности, животно доба, да су нижестепени судови правилном применом одредбе члана 200. ЗОО, и члана 223. ЗПП, одмерили висину новчане накнаде тужиљи као сатисфакцију за ове видове нематеријалне штете, јер иста према тежини трпљења представља правичну новчану накнаду обзиром на значај повређеног добра и циљу коме та накнада служи. Исто тако, правилно су нижестепени судови утврдили у ком степену је тужила обештећена добијањем 18.9.2001. године износа од 11.968,00 динара, од ЗОИЛ-а Дунав-а, на име ових видова штете и за утврђени проценат 4,78% утврђену накнаду умањили.

Са изложеног, Врховни суд је применом одредбе члана 393. ЗПП, одлучио као у изреци под I.

Тужила у одговору на ревизију поставила је захтев да јој тужена накнади трошкове одговора на ревизију.

Међутим, обзиром да при одлучивању који ће се трошкови накнадити странци, суд, узима у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице, па како одговор на ревизију није био ни нужан, ни потребан, да би Врховни суд одлучио о ревизији тужене, то је применом члана 155. на основу члана 164. и 166. ЗПП, Врховни суд одлучио као у изреци под II.

Председник већа-судија,

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице,

Мирјана Војводић

ст